

Nieuwkomers die ons verbazen

Veelkleurige groepen catechumenen kunnen iets betekenen voor elkaar en de gemeenschap

- ▶ Met Pasen worden op heel wat plekken volwassenen gedoopt
- ▶ Onder hen een flink aantal mensen van buitenlandse afkomst
- ▶ Hen begeleiden is in geen geval eenrichtingsverkeer

Jozefien VAN HUFFEL

Deze week tijdens de paaswake worden in Vlaanderen 53 volwassenen gedoopt. Iets meer dan de helft van die dopeling is van buitenlandse afkomst. Ze komen uit Polen of Latijns-Amerika, Vietnam of Afrika.

„Een meer heterogene groep vindt je moeilijk, ook als je naar de motivatie kijkt”, zegt Eric Bochart, die in de Antwerpse parochiefederatie Warm Noord meedraait in de begeleiding van de catechumenen. „De een wenst het doopsel om kerkelijk te kunnen trouwen, de ander groeide op met het geloof, maar kreeg niet de kans toe te treden. Recentelijk krijgen we ook af en toe vragen van mensen met een islamitische achtergrond. Van onderlinge terughoudendheid is echter geen sprake, laat staan van spanning.”

„Integendeel. Mensen met diverse achtergronden stimuleren elkaar”, zegt Genevieve Cornette, verantwoordelijk voor het Frans-talige catechumenaat in Brussel, dat dit jaar 59 catechumenen telt, van wie eveneens de helft met buitenlandse achtergrond. „Mensen met wortels in Afrika staan bijvoorbeeld sterker in het gebed en zijn zo een oproep

aan Europese catechumenen. De groep is ook divers in opleidingsniveau. Terwijl een universitair vertrekt bij het begrijpen, begint geloven bij iemand anders bij vertrouwen op God. Ze helpen elkaar op weg.”

Zijn er bij multiculturele catechese bijzondere aandachtspunten? „Je peilt best naar het taalniveau”, zegt Genevieve Cornette. „Sommigen zijn mondeling sterk en het gewend om te luisteren naar het evangelie, maar duiken niet zomaar in een geschreven tekst.” Eric Bochart: „Desgewenst vertalen we naar het Engels en het Frans. Een probleem is dat niet.” „Het is zelfs een rijkdom”, meent Ann Joris, verantwoordelijk voor het catechumenaat in het bisdom Antwerpen. „In de eenvoud van de taal zoek je naar de uitdrukking van het diepe. Door de kern op te zoeken, begrijp je elkaar.”

„Bidden staat centraal voor Sheila. Ze brengt de hartslag van het geloof opnieuw binnen bij ons”

Eric Bochart vindt het daarnaast belangrijk te vertrekken bij het persoonlijke verlangen van iedere dopeling. „Het traject krijgt structuur door de liturgie, maar specifieke vragen maken het elk jaar anders. Dit jaar zit er bijvoorbeeld een jongeman in de groep die volstrekt geen achtergrondkennis heeft, maar enorm nieuwsgierig en geboeid is. Door zijn vragen maken we meer ruimte voor Bijbelverkenning dan we andere jaren doen.”

Begeleiders worden geregeld verrast door de catechumenen.

Ook Paul Van Assche, die in Puurs een vrouw uit Kenia begeleidt. „Sheila liet eerder haar kinderen dopen. Tijdens de catechese met de andere ouders vertelde ze over de centrale plek die gebed in haar gezin heeft”, zegt hij. „De anderen waren stil. Sheila bracht zo in zekere zin de hartslag van het geloof opnieuw binnen bij ons.” „Mij verrast de vanzelfsprekendheid waarmee de catechumenen verbanden leggen tussen Bijbelteksten en hun leven”, zegt Ann Joris. „Wij hebben zo veel bedenkingen in ons achterhoofd dat we er soms niet in slagen om echt te lezen.”

Los van zijn afkomst kan iedere catechumeen volgens de begeleiders een betekenis hebben voor de gemeenschap waarin hij of zij terecht komt. „Sheila gaf zich op als dopeling in de weekendliturgie, ze ontving er een Bijbel en de geloofsbelijdenis”, zegt Paul Van Assche. „Telkens was het voor de gemeenschap een sterk moment om tegenover iemand te staan die er bewust voor kiest om toe te treden. Voor ons, de vijf mensen die haar begeleiden, was het dan weer intens om tegenover elkaar uit te spreken wie of wat God voor ons is.”

Ann Joris herinnert zich een pastoraal werkster die een catechumeen meteen uitnodigde naar een KWB-activiteit en naar de kerkpoets. „Op dat moment worden ook de oudgedienden uitgedaagd om zich open te stellen”, zegt ze. „Ik denk dat we over het algemeen nog te weinig weet hebben van de kracht die een parochie kan putten uit het feit dat een catechumeen zich aandient.”

Reageren op dit artikel? Dat kan op lezersbrieven@kerknet.be

Catechumenen in bisdom Gent tijdens de paaswake in 2016. © Frank Bahn Müller

STANDPUNT

Luk VANMAERCKE

Kentering

„ In deze Goede Week bestrijden vreugde en verdriet elkaar op leven en dood. Het verdriet om het lijden en de kruisdood, die een einde leken te maken aan de droom. De vreugde om de verrijzenis, die de droom zijn ware betekenis gaf. Zo dicht kunnen uitersten bij elkaar liggen. Zo ingrijpend kan de kentering zijn.

Je hoort wel eens dat de Goede Week een vreemde naam draagt. Wat is er goed aan het feit dat Jezus werd verraden, als een misdadiger werd afgevoerd, ten onrechte werd veroordeeld? Dat Hij werd geslagen en mishandeld als een hond, onmenselijk stierf aan het vreselijke marteltuig dat kruis heet? Een gerechtelijke dwaling met tragische afloop, hoe kan dat een Goede Week zijn?

Het antwoord schuilt natuurlijk in de ware afloop. Wat dwaalden de apostelen toen ze dachten dat het kruis het einde was. Als bange duiven stoven ze uit elkaar. Petrus, rots in het diepst van zijn gedachten, kampte met spectaculair geheugenverlies. Jezus van Nazareth? Nooit van gehoord. Weg waren ze, die stoere mannen die een etmaal eerder nog met Hem de tafel deelden. „Terwijl alle leerlingen van het toneel verdwenen zijn, blijven aan het kruis en het graf enkel vrouwen over”, merkt Bijbelcommentator Luc Devisscher fijntjes op (zie bladzijde 18).

Al doolden ook die vrouwen, want ook zij beschouwden het graf als de bittere en onomkeerbare eindbestemming. Pas op de derde dag krijgt het verhaal zijn ware afloop. Of beter, zijn ware wending. Verrassend en overweldigend. De Blijde Boodschap viel plotseling in zijn definitieve plooi, als startschot voor een eeuwige belofte.

Nochtans is de twijfel van de leerlingen vandaag nog altijd de onze. Hoeveel makkelijker is het om te geloven in de menslievende verhalen van Jezus dan in de belofte van de eeuwigheid? Die belofte wiste onzekerheid en lijden niet netjes voor ons uit. Geloven blijft een kruistocht, geen wandeling door het park.

Het lijden maakt prominent deel uit van ons bestaan. De een krijgt het harder te verduren dan de ander, maar finaal ontsnapt niemand eraan. We worden weerloos geboren en zo gaan we ook weer heen. Een leven lang zijn momenten van lijden onafwendbaar. Het is net dan dat geloven het verschil kan maken.

In ons Dossier (bladzijde 10 en 11) laten we deze week vier mensen aan het woord. Ze vertellen ons hoe ze Pasen beleven en wat het voor hen betekent. Zelf werd ik in het bijzonder getroffen door de woorden van diaken Erik Coucquyt, die zwaar ziek is. Niet het zelfbeklag, maar de hoop is zijn gezelschap. „Ik mag de jongste tijd zo veel mooie dingen ervaren, dingen waaraan ik voorheen al te makkelijk voorbijging”, zegt hij.

Laatst kreeg ik tijdens een lezing het relaas van een kwetsbare vrouw te horen, die veel lijden te verduren kreeg. Hoe ze daarmee moest omgaan, wilde ze weten. Het is de vraag die de mensheid al eeuwen in de ban houdt. Waarom is er lijden? Ik probeerde de vraag zo goed als mogelijk te beantwoorden, maar had het gevoel te verdrinken in mijn eigen woordenvloed. Vandaag vat Erik Coucquyt mijn antwoord kort en helder samen: „God belooft niemand een makkelijke weg, Hij belooft enkel dat Hij er is.”

De verrijzenis was een kentering. Toen niemand dat nog verwachtte, werd een slechte week alsnog een goede. De beste zelfs, zo blijkt. Wanhoop werd verdreven, geloof werd een niveau hoger getild.

Ons eigen leven zit vol kenteringen. Na regen komt zonneschijn, zo weet zelfs de volksmond. De betekenis van Pasen reikt evenwel verder dan die caféwijsheid. Christenen wordt zomaar de belofte gedaan dat zelfs de dood niet het laatste woord krijgt. ”

Reageren op dit artikel? Dat kan op lezersbrieven@kerknet.be